

Sygn. akt: III AUa 1548/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Chądzyńska (spr.)

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska

SSO del. Jadwiga Klonowska

Protokolant: st.sekr.sądowy Kamila Tomasik

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2013 r. w Łodzi

sprawy **H. M. przy udziale Fabryki (...) S.A. w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 22 sierpnia 2012 r., sygn. akt: V U 340/12,

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 1548/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lutego 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił H. M. prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, kwestionując świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez Fabrykę (...) spółkę akcyjną w P., gdyż stanowisko ślusarz-spawacz, podane w tym świadectwie, nie zostało wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim po wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej Fabryki (...) spółki akcyjnej z siedzibą w P., wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał H. M. prawo do emerytury od dnia 27 lutego 2012 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że H. M., urodzony (...), złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach w dniu 25 stycznia 2012 r. Na dzień 1 stycznia 1999 r., organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy okresy składkowe i nieskładkowe wynoszące łącznie 29 lat 1 miesiąc i 21 dni. Organ rentowy nie uwzględnił okresów wykonywania pracy w szczególnych warunkach przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym na stanowisku ślusarza zatrudnionego w bezpośrednim sąsiedztwie

stanowisk spawalniczych, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy w okresach od 23 października 1978 r. do 31 października 1982 r. i od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r., potwierdzonych w świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 30 czerwca 2000 r. i z 2 marca 2012 r. wystawionymi przez Fabrykę (...) spółkę akcyjną w P.. Jako przyczynę nieuwzględnienia tych okresów organ rentowy podał, że praca na stanowisku ślusarza nie jest wymieniona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W toku postępowania odwoławczego w Sądzie Okręgowym, ubezpieczony dowodził, że w Fabryce (...), gdzie był zatrudniony od 23 października 1978 r. do 30 września 2000 r. na stanowisku ślusarza, w okresach podanych w świadectwie pracy w szczególnych warunkach, wykonywał pracę w takich warunkach jak zatrudnieni u tego pracodawcy spawacze, pracujący w tym samym pomieszczeniu. Podawał, że jego stanowisko pracy było oddzielne od stanowiska spawacza jedynie brezentem. Na podstawie zeznań świadków J. P. i W. T., którzy pracowali razem z ubezpieczonym u tego samego pracodawcy, Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący się od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. na wydziale kolejek podwieszanych, gdzie nie były zachowane higieniczne normy pracy, wykonywał stale i pełnym wymiarze prace polegające na: 1/ przycinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych, punktowym łączeniu czyli szepianiu części składowych elementów obudowy oraz wypalaniu wadliwych spoin czyli wstępnym spawaniu, 2/ szlifowaniu powierzchni wyrobów oraz 3/ nitowaniu na gorąco przy pomocy młota pneumatycznego. Prace wykonywane przez odwołującego się w tym okresie Sąd Okręgowy zakwalifikował odpowiednio jako wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, 1/ w dziale XIV poz. 12 - przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, 2/ w dziale III poz. 78 - szlifowanie i ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne oraz 3/ w dziale XIV poz. 18 - obsługa urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych.

Oceniając zebrany materiał, Sąd Okręgowy wywiódł, że zeznania świadków dały podstawę do ustalenia, że odwołujący się wykonywał prace w szczególnych warunkach we wskazanym przez siebie okresie na wydziale kolejek podwieszanych, tj. od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. Ponieważ okres ten stanowi ponad 15 lat, Sąd Okręgowy uznał za zbędne ustalenie rodzaju wykonywanej pracy w pozostałym okresie, tj. od 23 października 1978 r. do 31 października 1982 r. wynoszącym 4 lata i 9 dni.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie jest uzasadnione, gdyż wnioskodawca, z chwilą osiągnięcia 60 lat, spełnił wszystkie przesłanki do emerytury z art. 184 ustawy w dniu 17 stycznia 2010 r. o emeryturach i rentach z FUS, gdyż na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej od dnia 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r., co uzasadnia zmianę zaskarżonej decyzji na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i uwzględnienie odwołania.

Powyższy wyrok zaskarżył organ rentowy w całości w drodze apelacji. Apelujący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez przyznanie odwołującemu się prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, mimo że ubezpieczony nie spełnił warunków do tego świadczenia.

W uzasadnieniu apelacji strona skarżąca podniosła, że odwołujący się wykonywał prace na stanowisku ślusarza w sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, a tego rodzaju praca jest wprawdzie wymieniona w zarządzeniu resortowym Ministra Górnictwa i Energetyki, ale nie jest wymieniona w powołanym wyżej rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. Zdaniem skarżącego, praca ubezpieczonego na stanowisku ślusarza, obejmowała szeroko rozumiane prace ślusarskie i chociaż wykonywane były w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, nie były pracą „przy spawaniu” wymienioną w powyższym rozporządzeniu, gdyż czynności wykonywane przez ślusarza nie mogą być uznane za wykonywane w przebiegu procesu spawania.

W piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2013 r., ubezpieczony wniósł o oddalenie apelacji organu rentowego i opisał rodzaj czynności wchodzących w zakres jego pracy na stanowisku ślusarza. Podkreślił, że pracodawca w świadectwach pracy potwierdził wykonywanie przez niego pracy w szczególnych warunkach. W kolejnym piśmie procesowym z dnia 21 maja 2013 r. podniósł, że dwaj inni pracownicy zatrudnieni razem z nim otrzymali emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, mimo, że wykonywali tego samego rodzaju prace na stanowiskach ślusarzy.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku przez oddalenie odwołania wobec naruszenia, przez Sąd pierwszej instancji, prawa materialnego - art. 184 ust. 1 i art. 32 ust. 1 i 2 oraz ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), będącego konsekwencją błędnej oceny zebranego materiału i błędnych ustaleń faktycznych, nie znajdujących potwierdzenia w zebranych materiale.

Należy w tym miejscu zauważyć, że Sąd drugiej instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny i w konsekwencji jest władny zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku Sądu pierwszej instancji bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (zobacz: Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999r. III CZP 59/98, OSNC 1999/7-8/124).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Wbrew stwierdzeniom Sądu Okręgowego, apelujący nie spełnił jednej z niezbędnych przesłanek z art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż nie wykazał, aby – na dzień 1 stycznia 1999 r. - stale i w pełnym wymiarze, przez 15 lat, wykonywał prace w szczególnych warunkach uprawniające do emerytury w niższym wieku emerytalnym w rozumieniu art. 32 ust. 2 powołanej wyżej ustawy. Przepis ten stanowi, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Natomiast stosownie do ust. 4 art. 32, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe przepisy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ale wyłącznie w zakresie regulowanym przez ustawę o emeryturach i rentach, a więc wieku emerytalnego, rodzaju prac lub stanowisk, oraz warunków, na jakich osobom wykonującym prace określone w ust. 2 i 3 art. 32 tej ustawy przysługuje prawo do emerytury (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r. II UK 31/09, LEX 559949 i powołaną w nim uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 Nr 10, poz. 243 oraz uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 czerwca 2004 r., P 17/03, OTK-A 2004 Nr 6, poz. 57). W myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na warunkach w nim przewidzianych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, natomiast według jego § 4 ust. 1, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy dokonując ustaleń dotyczących rodzaju wykonywanej przez ubezpieczonego pracy i uznając tę pracę za wykonywaną w szczególnych warunkach, pominął istotną część zebranego materiału w postaci świadectw pracy w szczególnych warunkach wystawionych przez pracodawcę w dniu 30 czerwca 2000 r. i w dniu 2 marca 2012 r. oraz charakterystykę pracy wykonywanej przez odwołującego się w spornym okresie, podaną przez Fabrykę (...) w piśmie procesowym z dnia 10 lipca 2012 r. Z dokumentów tych wynika, że odwołujący się wykonywał w okresie od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. prace charakterystyczne dla prac ślusarskich. Prace te wykonywał w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, w których nie zachowano higienicznych norm pracy. W tym tylko, tj. w miejscu wykonywania prac ślusarskich przez ubezpieczonego, w warunkach przekroczenia norm hałasu i zapylenia, pracodawca upatruje wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie można pracodawcy zarzucić, iż nie zna on charakterystyki prac wykonywanych przez odwołującego się na stanowisku ślusarza i że wystawiając świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach błędnie określił rodzaj pracy wykonywanej przez ubezpieczonego. Odmienne ustalenia Sądu Okręgowego, dokonane wyłącznie na podstawie zeznań świadków, co do rodzaju prac wykonywanych przez odwołującego się i zakwalifikowanie tych prac do innych, niż to uczynił pracodawca, działań i pozycji z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pozostaje w sprzeczności z niekwestionowanymi przez ubezpieczonego dokumentami sporządzonymi przez pracodawcę. Ponadto z zeznań przesłuchanych świadków ani z twierdzeń samego odwołującego się, nie można zasadnie wyprowadzić wniosku, że opisane przez świadków czynności były wykonywane stale i w pełnym wymiarze, tj. że wycinanie, spawanie, szlifowanie i obsługa urządzenia pneumatycznego, wyczerpywały całą dobową miarę czasu pracy odwołującego się, a jest to warunek konieczny dla nabycia prawa do emerytury niższym wiekiem emerytalnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2012 r. I UK 227/11, LEX nr 1157544). Zgodnie z pismem pracodawcy z dnia 10 lipca 2012 r. odwołujący się wykonywał czynności charakterystyczne dla pracy ślusarza

w warunkach przekraczających dopuszczalne normy hałasu i zapylenia. W wystawionych przez pracodawcę świadectwach wykonywania pracy w szczególnych warunkach przez H. M., pracodawca powołał się na zarządzenie nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. W załączniku do tego zarządzenia wymieniono w dziale XIV poz. 12 prace przy spawaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, w punkcie 18 pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych. Pracodawca na tej podstawie zakwalifikował pracę odwołującego się jako wykonywaną w szczególnych warunkach. Ten rodzaj pracy, tj. praca ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie jest wymieniony w wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Organ rentowy zasadnie zatem podnosi w apelacji, że wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.). Pogląd ten wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306 jest w judykaturze ugruntowany. Nie budzi wątpliwości, że upoważnienie dla właściwych ministrów, kierowników urzędów centralnych oraz centralnych związków spółdzielczych wynikające z § 2 ust. 2 rozporządzenia z 7 lutego (...). nie stwarzało podstawy prawnej do wydawania aktów niepozostających w zgodności z powszechnie obowiązującym prawem, lecz obejmowało tylko ustalenie w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach i nie przewidywało możliwości wykroczenia poza wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienione w załączniku do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Na podstawie tego upoważnienia, wymienione podmioty mogły tylko wskazać, na których stanowiskach są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B, nigdy zaś ustanawiać nowych stanowisk pracy. Respektując powyższe, trzeba stwierdzić, że nie ma podstaw prawnych do zaliczenia pracy wykonywanej przez odwołującego się na stanowisku ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, gdyż ten rodzaj pracy nie jest wymieniony w rozporządzeniu. Kwestia tego rodzaju pracy była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 29 stycznia 2008 r. w sprawie I UK 192/07, OSNP 2009/5-6/79, wyraził pogląd, że wykonywanie pracy przez pracowników zatrudnionych w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie mieści się w określeniu "prace przy spawaniu" wymienionym w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Odmienne ustalenia i wnioski Sądu Okręgowego, prowadzące do stwierdzenia, że odwołujący stale i w pełnym wymiarze od 1 września 1983 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A w dziale XIV poz. 12, w dziale III poz. 78 i w dziale XIV poz. 18 powołanego wyżej rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., są zbyt daleko idące i nieuprawnione, gdyż nie znajdują potwierdzenia w zebranych materiale. Nie zmieniają tej oceny twierdzenia ubezpieczonego zawarte w piśmie procesowym z dnia 4 lutego 2013 r., gdyż ze względów oczywistych nie mogą one być podstawą ustaleń faktycznych w tej sprawie, pozostając w

sprzeczności z treścią zebranego materiału, w tym z dokumentacją sporządzoną przez pracodawcę dotyczącą rodzaju wykonywanej przez ubezpieczonego pracy.

Nie mające potwierdzenia w zebranych materiale, ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, doprowadziły do naruszenia prawa materialnego i przyznania ubezpieczonemu emerytury od osiągnięcia 60 lat, tj. od 27 lutego 2012 r. bez podstawy prawnej. Wnioskodawca nie spełnił przesłanek z art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.), gdyż nie wykazał, aby – na dzień 1 stycznia 1999 r. - stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace w szczególnych warunkach uprawniające do emerytury w niższym wieku emerytalnym. Okoliczność, że inni pracownicy z tego zakładu pracy uzyskali prawo do emerytury na podstawie powołanych wyżej przepisów nie ma wpływu na ocenę bezzasadności roszczenia odwołującego się wobec ustalenia w rozpoznawanej sprawie, że ubezpieczony w spornym okresie nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. Na marginesie należy też zauważyć, że Fabryka (...) wezwana do udziału w sprawie przez Sąd Okręgowy nie powinna być zainteresowaną w sprawie wobec braku przesłanek z art. 477¹¹ k.p.c., gdyż zaskarżona decyzja nie dotyczy jej praw ani obowiązków.

Z tych wszystkich względów, wobec naruszenia prawa materialnego, Sąd Apelacyjny w Łodzi zmienił zaskarżony wyrok i orzekł co do istoty sprawy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.